

Sygn. akt XI W 3975/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Paulina Adamska

przy udziale oskarżyciela publicznego: K. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 31 sierpnia 2015 roku, 21 września 2015 roku w W.

sprawy przeciwko **R. Ł. (1)**

synowi E. i U.

urodzonemu (...) w M.

obwinionemu o to, że:

w dniu 11 sierpnia 2014 roku w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem firmy (...) - użytkownika pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 26.05.2014 r. o godzinie 11:43 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw,

I. obwinionego R. Ł. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 3975/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 maja 2014 roku o godzinie 11.43 na ul. (...) przy ul. (...) w W. zostało za pomocą urządzenia pomiarowego do rejestracji prędkości pojazdów TraffiStar SR520 wykonane zdjęcie pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do czerwonego sygnału świetlnego nadawanego przez sygnalizator świetlny S-1 (notatka urzędowa - k. 1, oględziny zdjęcia z fotoradaru – k. 36).

Obraz kierowcy na przedmiotowym zdjęciu wykonanym za pomocą urządzenia pomiarowego do rejestracji prędkości pojazdów TraffiStar SR520 jest nieczytelny (oględziny – k. 36).

Użytkownikiem przedmiotowego pojazdu jest obwiniony R. Ł. (1) (pismo – k. 5)

R. Ł. (1) stawił się w dniu 11 sierpnia 2014 roku w siedzibie Straży Miejskiej przy ul. (...) w W.. Po zapoznaniu się ze zdjęciem z fotoradaru obwiniony nie potrafił wskazać, kto był kierowcą pojazdu (notatka urzędowa – k. 11, zeznania świadka R. M. – k. 35-36, wyjaśnienia obwinionego R. Ł. (1) – k. 27, 28).

Obwiniony R. Ł. (1) w toku rozprawy głównej nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że prowadzi działalność gospodarczą i nie ma obowiązku prowadzenia ewidencji osób kierujących pojazdem; nie potrafi stwierdzić, który z jego pracowników kierował przedmiotowym pojazdem; tym samochodem mógł jechać on albo któryś z 30 agentów (k. 27, 28).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zebrany materiał dowodowy nie dał podstaw do uznania, iż obwiniony R. Ł. (1) swoim zachowaniem dopuścił się popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Wskazany na wstępie stan faktyczny nie budzi żadnych wątpliwości, w szczególności z niebudzącej wątpliwości Sądu notatki urzędowej (k. 1) i zapisu zdjęcia z fotoradaru (płyta – k. 32, oględziny - k. 36) wynikają okoliczności związane z niezastosowaniem się do czerwonego sygnału świetlnego w dniu 26 maja 2014 roku o godzinie 11.43 na ul. (...) przy ul. (...) przez kierującego pojazdem marki F. o numerze rejestracyjnym (...).

Wiarygodne są zeznania świadka R. M. dotyczące wizyty obwinionego w w dniu 11 sierpnia 2014 roku w siedzibie Straży Miejskiej przy ul. (...) w W.. Dotyczą one okoliczności niespornych, w szczególności tego, że obwiniony stwierdził, że nie potrafił wskazać kierowcy przedmiotowego pojazdu.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności dokumenty stanowiące podstawę ustaleń faktycznych - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, co do tego, że nie jest on w stanie wskazać osoby kierującej pojazdem, gdyż są one logiczne, zgodne z doświadczeniem życiowym i przede wszystkim zostały one potwierdzone przez oględziny zapisu zdjęcia z fotoradaru, z których jednoznacznie wynika, że obraz kierowcy przedmiotowego pojazdu jest nieczytelny. Nie można na zdjęciu rozpoznać osoby, która kieruje pojazdem.

Zgodnie z przepisem art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

Nie można jednakże, zdaniem Sądu, w powyższym zakresie abstrahować od winy osoby wzywanej do wskazania osoby, której powierzono pojazd do kierowania. Aby przypisać R. Ł. (1) sprawstwo wykroczenia z art. 96 § 3 kw, należałoby wykazać bez żadnej wątpliwości, że jego czyn jest przez niego zawiniony, a więc popełniony w sytuacji, w której mógł on postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony wyjaśnił, że nie potrafi wskazać kierującego pojazdem, z uwagi na fakt, że pojazdem tym mogły kierować różne osoby. Takie wyjaśnienia są racjonalne. Okoliczność nieczytelności zdjęcia z fotoradaru została stwierdzona przez Sąd w toku oględzin płyty CD z jego zapisem. W tej sytuacji nie można obwinionemu przypisać winy. Nie można wymagać od każdego właściciela czy użytkownika pojazdu, aby pamiętał, komu w danym dniu powierza pojazd, w szczególności w sytuacji, gdy takim samochodem dysponuje wiele osób, co jest przecież częste przy prowadzeniu działalności gospodarczej.

Żaden dowód nie wskazuje na to, że obwiniony miał faktyczną możliwość w okolicznościach sprawy niniejszej zachować się zgodnie z normą przepisu art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym i wskazać, kto znajduje się na nieczytelnym zdjęciu z fotoradaru. Zgodnie z doświadczeniem życiowym jest, że obwiniony mógł nie pamiętać, kto w danym dniu w danym miejscu kierował przedmiotowym pojazdem. W każdym razie żaden

dowód nie wskazuje, że obwiniony pamiętał. Zauważyć należy, że wizyta obwinionego w siedzibie Straży Miejskiej miała miejsce 2,5 miesiąca po dacie zarejestrowanego przez fotoradar wykroczenia. Zasady logiki, doświadczenia życiowego i świadomość naturalnego procesu zacierania się pewnych wydarzeń w pamięci, nie pozwalają także Sądowi na ustalenie, że obwiniony pamiętał, a nie chciał wskazać kierowcy. Takie ustalenie byłoby zupełnie dowolne.

Wobec powyższego, Sąd uniewinnił R. Ł. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu, a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa (art. 118 § 2 kpw).